

Dyggur skúlaskapur gagnar samfelagnum

Røðan, sum HF-arin Ingun Schiller heit á pisufundinum í viðarlundini í Havn

Tær báðar Marin Strøm og Ingun Schiller, sum vegna ákavist studentar og HF-arar hildu pisurøðurnar í viðarlundini í Havn

Góðu studentar, góðu HF-arar, góðu lærarar og góðu foreldrar og tit onnur, sum eru komin higar í kvøld at heiðra okkum. Vit, sum í dag standa við hógvu á høvdi kunnu bara sanna orðini, at skjótt gongur tíðin, tí vit eru valla farin í skúla, so er skúlatíðin av og próvtøkurnar lagdar aftur-um.

Ikki sørt av sorgblíðni - nú vit hittast her í kvøld og vita, at vit ikki skulu aftur í skúla, men samstundis fegnast vit, tí nú eru vit komin um hesa gátt, og kunnu tí eldhugað fara víðari leið okkara í lívið.

Eg minnst, at eg sum smágenta plagdi at ganga túr her í viðarlundini við mammu og pápa. Tá plagdu vit at mótta tveinum - í mínum hugahemi - gomlum monnum, sum báðir heilsaðu blíðliga, hin fyrri við at lyfta hattin, hin seinni við at nikka blíðliga. Eg hugsaði ikki um annað, enn at hetta vóru tveir abbar. Tað vóru teir eisini, men eg hugsaði ikki tá, at hesir abbar høvdu so stóran týðning fyrri mentan og samleika okkara. Abbarir vóru báðir grannar hjá viðarlundini - William Heinesen og Heðin Brú.

I endurminningum sínum lýsir Heðin Brú sinnið hjá barninum - hjá smádreinginum. Hetta var, tá mamman hevði lært hann at signa seg. Hann nýtti hendan nýggja lærdóm kanska heldur meira, enn mamman helt vera gott, tí ein morgun, hon

kom fram á dreingin, stóð hann og signaði hundin. - Tað mátti hann ikki gera, segði hon.

- »Men kemur so illimaður ikki og tekur hupðin?« vildi smádrongurin vita.

Mamman dvældi eina løtu, og segði, at hann skuldi ikki signa hundin, tí hann var »heiðin«.

Eftir sat smádrongurin og grundaði yvir, hvat tað var at vera heiðin, kom til, tað var at hava hala. Hann fann sær so okkurt at binda upp á seg til hala, gekk síðan málmikil um roykstovuna og spældi heiðin.

Nú fór Heðin Brú at siggja munin millum hundin og húsfólkið.

Heðin Brú er ikki tann einasti, ið hevur havt slíkar tankar. Hetta kenna vit øll á onkran hátt. Heðin Brú - eins og William Heinesen - hevur bara dugað betur at lært okkum at givið slíkari heimspeki ans.

Árið í ár - 1997 - er eitt merkisár hjá Føroya Studentaskúla. Tí tann 1. september í ár verða liðin seksti ár síðan, at fyrstu næmingarnir vóru tiknir inn á skúlan. Tað er einki at taka okkum aftur í, at skúlin hevur havt sera stóran týðning fyrri føroyska samfelagið. Skúlin byrjaði undir trongum umstøðum, men hevur ment seg nógv hesi seksti árin.

Nútiðarsamfelagið krevur nógv av okkum - krevur, at vit fáa gott í beini, hvat skúlagongd viðvíkur, og

setir hetta størri krøv til skúlaverkið og til teirra, ið har dvøljast.

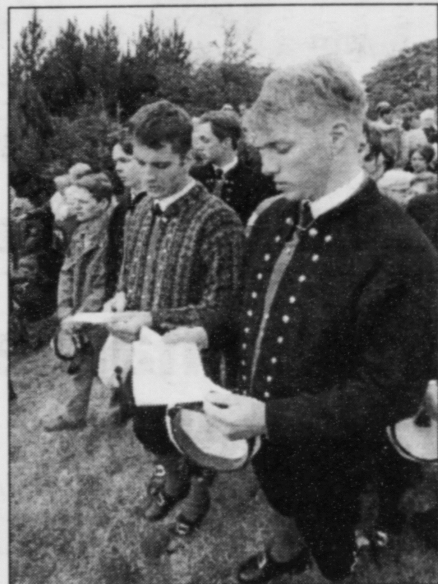
Hesi krøv verða ikki einans sett okkum, sum eru í útbúgving ella teimum, sum starvast í skúlaverkinum. Men hetta samfelagskrav verður so sanniliga eisini sett teimum, ið ráða fyrri borgum.

Tey ráðandi eiga at leggja sær í geyma, at ein góð útbúgvingarskipan er grundarlagið undir einum góðum, tryggum og samhaldsføstum samfelag. Einum sam-

felag, har øll hava somu rättindi.

Eins og Heðin Brú lærði at kenna mun millum heiðin og kristin - millum djórin og menniskjað, so eiga okkara kosnu menn og kvinnur at læra at skilja, hvussu stóran týðning tað hevur, at kor teirra lesandi fylgja krøvunum, ið nútiðarsamfelagið setir.

Tryggja vit hesi kor, lúka vit eisini krøvini, og tá kunnu vit øll í felag sanna orðið, sum sigur, at »lærdómur er lættur at bera«.

Føroyska samfelagið hevur verið í sonnum meldrið seinna árin við kreppu og sparingum, sum hava havt álvarsamar avleiðingar fyrri land og fólk. Í dag eru hóast alt glottar at hóma, og við vón í hjarta siggja vit fram-eftir - farm í eitt betri samfelag. Vit stevna við fullari ferð ímóti aldarskiftinum, sum nógv hevur verið sagt, skrivað og filosoferað um í okkara uppvøkstri.

Tað tykist nú alt meira eyðsæð, at ein oljuvinna fer at taka seg upp her á landi, ein oljuvinna, sum kann fullkomiliga kollrenna samfelagið. - Ein avbjóðing fyrri samfelagið, fyrri tey, ið fyrri borgum ráða - og fyrri floygdu pisurnar, sum nú fara víðari í útbúgving. Men her eiga vit at vera á varðhaldi - og ansa eftir, at duga hógv - bera okkum rætt at.

Vit, sum saman eru komin her í kvøld, og sum júst hava fingið hógvuna á høvdið, eru fegin um ta útbúgving, sum samfelagið hevur givið okkum. Og nógv okkara

fara víðari - at útbúgva okkum fyrri at kunna starvast í føroyska samfelagnum, her vit vilja búgva besta partin av ævi okkara.

Tí skal eg her koma við eini áheitan - eini innligari áheitan á tykkum, sum í hesum landi ráða:

- Stúmbrið føroyska skúlaverkið, gevið øllum tí føroyska ungdóminum høvi at útbúgva seg - handaliga sum andaliga. Tað er einki so vist sum tað, at dyggur skúlasapur fer at koma samfelagnum sera væl við.

Við hesi vón frá floygdu HF-arunum fari eg at enda við orðunum hjá Símun av Skarði:

» - At tað verður eitt bál, um at hvør mannasál, leggur sín neista til hin sama eld«

Takk fyrri!

Ingun Schiller

